

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ministerstvo vnitra**
sídlem nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 4. 6. 2019, č. j. ÚOHS-R0054/2019/VZ-15447/2019/322/HSc,

takto:

- I. Společnost ŠKODA AUTO a. s., IČO: 00177041, sídlem tř. Václava Klementa 869, 293 01 Mladá Boleslav, **není** osobou zúčastněnou na řízení
- II. Žaloba se **zamítá**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda ÚOHS“), kterým zamítl rozklad podaný žalobcem a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2019, č. j. ÚOHS-S0037/2019/VZ-06365/2019/531/VNe. Tímto rozhodnutím žalovaný konstatoval, že žalobce, coby zadavatel

veřejné zakázky s názvem „*Rámcová dohoda na dodávky osobních automobilů v policejním i běžném provedení a dodávky vybavení servisních pracovišť pro automobily rezortu Ministerstva vnitra pro období let 2018 až 2021*“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 15. 3. 2018 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 19. 3. 2018 pod ev. č. Z2018-008404, ve znění opravy uveřejněné dne 13. 4. 2018, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 20. 3. 2018 pod ev. č. 2018/S 055-121105, ve znění opravy uveřejněné dne 13. 4. 2018 pod ev. č. 2018/S 072-159581 (dále jen „veřejná zakázka“), v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele před uzavřením smlouvy, nedodržel při zadávání veřejné zakázky postup stanovený v § 36 odst. 1 v návaznosti na § 6 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v rozhodném znění (dále jen „ZZVZ“).

2. Uvedeného porušení ZZVZ v podobě stanovení zadávacích podmínek v rozporu se zákonem se dle žalovaného zadavatel dopustil tím, že stanovil technické podmínky diskriminačně, když požadoval, aby typy č. 1, 3, 5 a 7 osobních automobilů disponovaly mimo jiné: provedením (homologací) sedan, hatchback; pětidveřovou karoserií (zadní dveře, víko včetně zadního okna, zasahující až ke střeše); vnitřními rozměry (mm) ve specifikovaných parametrech; a využitelným objemem zavazadlového prostoru při vybavení vozidla nabídnutým rezervním kolem, měřeno od podlahy do výšky krytu zavazadlového prostoru za nastavení sedadel splňujících řádky 14-15: (dm³) dle metodiky ISO 3832 – ISO V210 (VDA210) min. 500, přičemž kombinace uvedených požadavků ve svém důsledku vede k bezdůvodné konkurenční výhodě dodavatele – ŠKODA AUTO a.s., IČO 00177041 (dále jen „ŠKODA AUTO“) a uvedené požadavky nejsou přiměřené předmětu plnění veřejné zakázky jako celku. Jako opatření k nápravě žalovaný zrušil zadávací řízení podle § 263 odst. 3 ZZVZ a současně zadavateli zakázal uzavřít smlouvu v zadávacím řízení na veřejnou zakázku podle § 263 odst. 8 ZZVZ. Ve výroku IV. rozhodnutí pak žalovaný uložil zadavateli podle § 266 odst. 1 ZZVZ v návaznosti na § 1 vyhlášky č. 170/2016 Sb., o stanovení paušální částky nákladů řízení o přezkoumání úkonů zadavatele při zadávání veřejných zakázek, povinnost uhradit náklady řízení ve výši 30 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí předsedy ÚOHS zrušil.
4. Žalobce je přesvědčen, že správní řízení bylo zahájeno nezákonně, neboť jeho zahájení bránila překážka litispendence dle § 48 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“). Žalovaným vyjádřený názor, že v případě řízení zahájeného na návrh a řízení zahájeného z moci úřední se nejedná o řízení, která by byla zahájena ze stejného důvodu, považuje zadavatel za formalistický. Žalovaným citované závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2013, č. j. 6 Ads 139/2012-58, jsou dle názoru žalobce na daný případ nepřiléhavé, neboť postihují pouze problematiku správních řízení vedených v oblasti zdravotního pojištění a navíc se vyjadřují k situaci, kdy do probíhajícího řízení z moci úřední vstupuje osoba za účelem ochrany svých vlastních zájmů. Naproti tomu dle názoru žalobce v řízení dle ZZVZ je primárním cílem úpravy dle § 249 a násl. ochrana dodavatelů a až následně zájem veřejnosti na řádném zadávání veřejných zakázek.
5. Žalobce trvá na tom, že řízení zahájené na návrh Hyundai Motor Czech vedené pod sp. zn. ÚOHS-S0442/2018/VZ a řízení v projednávané věci jsou vedena z téhož důvodu, kterým je snaha Hyundai Motor Czech jakožto potenciálního dodavatele na relevantním trhu dosáhnout zrušení zadávacího řízení. Jelikož však řízení zahájené na návrh Hyundai Motor Czech bylo zahájeno dříve, není zde již na místě vstupovat do probíhajícího řízení za účelem ochrany vlastních zájmů, neboť tyto mají být chráněny právě v řízení návrhovém. Hyundai Motor Czech však tuto možnost dle názoru žalobce promarnila tím, že neuhradila kauci v zákonné výši. Žalobce tak rozporuje postup žalovaného, který dle jeho názoru v podstatě zhojil procesní pochybení Hyundai Motor Czech, čímž se měl žalovaný dopustit porušení zásady nestrannosti

dle § 7 odst. 1 správního řádu. Tento argument podporuje žalobce časovou sousledností jednotlivých kroků žalovaného a Hyundai Motor Czech, zejména poukazuje na skutečnost, že řízení v projednávané věci bylo zahájeno až poté, co bylo zřejmé, že původní návrhové řízení bude zastaveno pro neuhrazení kauce.

6. Totožnost důvodu řízení a totožnost účastníků řízení chápe žalobce v materiálním slova smyslu, tedy jako skutečný důvod zahájení řízení, tedy kdo za ním stojí a v čí prospěch je vedeno. V případě účastníků je tyto nutno chápat jako osoby, jichž se řízení bezprostředně týká, v jejichž prospěch či k jejichž újmě je vedeno. Žalobce trvá na závěru, že zde existuje i totožnost věci, která se možná v „mikroskopických“ detailech liší, ale těžiště předmětu řízení je shodné.
7. Žalobce dále uvádí, že se nezříká své odpovědnosti za správnost a úplnost zadávacích podmínek, dle jeho názoru mu však žalovaný žádné takové pochybení neprokázal. Závěry žalovaného jsou postaveny na průzkumu trhu, který žalobce nepovažuje za řádný procesní úkon a namítá, že respondenti průzkumu trhu nebyli nijak motivováni k poskytnutí pravdivých a vypovídajících informací a za případné nepravdivosti jim nehrozil žádný postih. Vypovídací hodnotu průzkumu trhu označuje žalobce za nulovou a skutečnost, že žalovaný na tomto důkazu vystavěl svou argumentaci, považuje za rozpornou se zásadou materiální pravdy dle § 3 správního řádu. Odkaz na § 7 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění (dále jen „občanský zákoník“) pak považuje za zcela nepřipadný, pokud je jím jako hmotněprávním kodexem argumentováno v oblasti procesního práva. Žalobce tak spatřuje v uvedeném postupu žalovaného zatížení napadeného rozhodnutí vadou nezákonnosti. Poukazuje na vlastní průzkum trhu, ze kterého mělo vyplynout, že jím nastavené zadávací podmínky splňují i další výrobci automobilů.
8. Požadované parametry vozidel mají zcela vyplývat z potřeb žalobce. Žalobce pro dané zadávací řízení zvolil zcela transparentně homologační terminologii, která současně popisuje i požadovaný typ vozidla. Nepřipustil víceúčelové vozidlo, neboť tato homologace je značně široká a jsou takto homologována převážně či standardně sportovně užitková vozidla (SUV), která zadavatel v případě potřeby poptává zvláštním zadávacím řízením. Navíc tyto vozy mohou být dle jeho názoru ze strany veřejnosti negativně přijímány jako zbytečně luxusní bez ohledu na jejich skutečnou cenu, což není v souladu s posláním Policie ČR. Žalobce se při stanovení požadavků na homologaci (kterou je dle názoru žalobce nutno stanovit s ohledem na transparentnost zadávacího řízení, tedy aby bylo jasné, jaká vozidla vlastně požaduje) řídil úvahou, že vozidla kombi mají jiné užitné vlastnosti vzhledem k otevřenému prostoru uvnitř vozidla, a tak umožňují i využití, které varianta sedan/hatchback nenabízí, zatímco varianta sedan/hatchback je obecně kromě výjimek levnější, lehčí a s lepšími jízdními vlastnostmi, takže obecně provozně levnější a zavazadlový prostor je lépe kryt, a proto je při nehodě je značně minimalizováno riziko „rozhození“ vezené výbavy do celého prostoru pro cestující. Žalobce pak velmi široce obhájuje zvolený obsah zavazadlového prostoru s ohledem na potřeby Policie ČR.
9. Je rozporován i zásadní argument předsedy ÚOHS, dle kterého žalobce neodůvodnil své požadavky na technickou specifikaci pro celou veřejnou zakázku, ale pouze pro policejní vozidla. Žalobce tvrdí, že v průběhu řízení opakovaně zdůrazňoval, že drtivá část vozidel bude určena pro potřeby Policie ČR a pouze případné zbylé vozy ostatním subjektům. S ohledem na vývoj zadávacího řízení však v reálu budou všechny dodané vozy určeny pro policejní účely, zadavatel tak považuje jakékoliv odůvodňování technických parametrů pro nepolicejní vozidla za obsoletní. Žalobce poukazuje v této souvislosti na nutnost vykládat zadávací dokumentaci pomocí výkladových metod užívaných pro výklad právních předpisů, tedy i z hlediska účelu a v souladu s objektivní realitou, tedy stávajícími potřebami zadavatele. Nadto žalobce uvádí, že rámcová smlouva není klasickým smluvním typem, neboť skutečná plnění budou probíhat až na základě smluv uzavřených na základě rámcové smlouvy. Dle žalobce umožňuje obsah rámcové smlouvy se poptat v podstatě veškerý předpokládaný rozsah pouze pro policejní účely.

10. Konečně žalobce namítá, že se předseda ÚOHS nevypořádal se všemi jeho argumenty, které žalobce uplatnil v rozkladu, resp. v podáních činěných ve správním řízení. Takový postup považuje žalobce za procesní pochybení, které dosahuje takové intenzity, že má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, z důvodu čehož by mělo být napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného a replika obsah dalších podání

11. Ve vyjádření k žalobě předseda ÚOHS s ohledem na obsah žalobních námitek, které jsou v podstatě zcela totožné s námitkami rozkladovými, pouze opakuje svou argumentaci, vyjádřenou již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž se také v plném rozsahu odkazuje. Zároveň předseda ÚOHS dodává, že žalobce nijak nereflektuje nosné body odůvodnění napadeného rozhodnutí, a žalobní argumentace se tak částečně míjí s těmito důvody. Nadto žalobní argumentace nepřináší nad rámec rozkladové argumentace nic nového, jedná se v podstatě o identické formulace.
12. Žalobce pak v replice k vyjádření předsedy ÚOHS prostřednictvím jiných formulací toliko replikuje svou argumentaci, vyjádřenou v žalobě proti napadenému rozhodnutí.
13. Dne 28. 8. 2019 učinila společnost ŠKODA AUTO podání, v němž navrhuje, aby jí bylo přiznáno postavení osoby zúčastněné na řízení.

IV. Posouzení věci soudem

14. Krajský soud přezkoumal za splnění podmínek pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.) v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí předsedy ÚOHS, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
15. Krajský soud v první řadě uvádí, že společnosti ŠKODA AUTO nepřiznal postavení osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. Krajskému soudu je z vlastní úřední činnosti známo, že ŠKODA AUTO podala proti napadenému rozhodnutí předsedy ÚOHS samostatnou žalobu, kterou se domáhala zrušení tohoto rozhodnutí. Krajský soud usnesením ze dne 21. 10. 2021, č. j. 29 Af 56/2019-20, žalobu odmítl, neboť dospěl k závěru, že ŠKODA AUTO neměla žalobní legitimaci k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí předsedy ÚOHS. V citovaném rozsudku krajský soud dospěl k závěru, že „[11] Byť tedy výsledek správního řízení před žalovaným v právé posuzované věci, který spočíval ve zrušení zadávacího řízení a zákazů uzavření smlouvy na předmět veřejné zakázky, pro žalobce ve skutečnosti znamenal, že se fakticky vítězem zadávacího řízení nestal, neznamená toto rozhodnutí dotčení jeho právní sféry. Z rozhodnutí žalovaného v žádném případě nevyplyvá, že by se žalobce v případě nového zadávacího řízení nemohl stát vybraným uchazečem; této otázky se rozhodnutí žalovaného nikterak netýká. [12] S ohledem na povahu rozhodnutí žalovaného lze dle krajského soudu zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do žalobcovy právní sféry v žádném případě dojít nemohlo (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86).“ Krajský soud tak dospěl k závěru, že napadeným rozhodnutím předsedy ÚOHS nemohlo být zasaženo do práv ŠKODA AUTO. V nyní projednávané věci byla podána žaloba proti identickému rozhodnutí, a krajský soud neshledal, proč by se měl od svého dříve vyjádřeného právního názoru odchýlit. Společnost ŠKODA AUTO tak dle krajského soudu nemohla být dotčena na svých právech napadeným rozhodnutím předsedy ÚOHS, z důvodu čehož nespĺňuje podmínky pro přiznání postavení osoby zúčastněné na řízení.
16. Krajský soud se dále zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen

stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).

17. K tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění správního rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu. O takový případ se však u žalobou napadených rozhodnutí předsedy ÚOHS nejedná.
18. Jak již bylo uvedeno, žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí předsedy ÚOHS v tom, že se předseda ÚOHS dostatečně nevypořádal s rozkladovými námitkami žalobce, přitom se ke konkrétním nevypořádaným námitkám odkazuje na obsah žaloby. Pokud se v žalobě nachází konkrétní tvrzení o tom, že se předseda žalovaného nevyjádřil k rozkladové námitce, vztahuje se toto tvrzení k námitce litispendence, námitce nesprávnosti použití ustanovení občanského zákoníku v řízení o přezkumu úkonů zadavatele a k námitce nedostatečné věrohodnosti průzkumu trhu, na němž měl žalovaný založit napadené prvostupňové rozhodnutí. Krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje, neboť z odůvodnění rozhodnutí předsedy ÚOHS je zřejmé a seznatelné, na základě jakých důvodů dospěl k závěru, že rozklad žalobce je nedůvodný a rozhodnutí žalovaného správné.
19. Předseda ÚOHS se s argumentací žalobce v napadeném rozhodnutí velmi podrobně vypořádává na stranách 7 až 17 napadeného rozhodnutí, na nichž se vypořádává i s výše zmíněnými námitkami žalobce, byť se nemusel vyjádřit k jednotlivým dílčím tvrzením. To však neznamená, že by napadené rozhodnutí trpělo nepřezkoumatelností. Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že není povinností soudů (a dle krajského soudu ani správních orgánů) reagovat na každé jednotlivě uplatněné tvrzení. Povinnost vypořádat námitky účastníka řízení nelze chápat absolutně. Podstatné je, pokud soud (či správní orgán) postaví proti argumentaci v žalobě (opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30, ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017-30, či ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 Azs 192/2019-27).
20. Na rozdíl od žalobce je tak krajský soud toho názoru, že se předseda ÚOHS dostatečně a srozumitelně vypořádal se všemi jím uplatněnými rozkladovými námitkami, a to v míře odpovídající jejich relevanci pro podstatu projednávané věci, a není tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Napadené rozhodnutí proto krajský soud shledal přezkoumatelným a námitku nepřezkoumatelnosti žalobce nedůvodnou.
21. K samotnému přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů pak krajský soud uvádí, že žalobní body jsou skutečně do značné míry i formulačně totožné s argumentací, uplatněnou v rozkladu proti rozhodnutí žalovaného. Dle rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130,, platí: „Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li

krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“ Výše uvedený postup je tak možný pouze v případě, pokud je rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné, tedy pokud v něm jsou přesvědčivě a úplně předestřeny důkazy, respektive výsledky dokazování jako jeho vlastní úvahy, na nichž je založen zjištěný skutkový stav a právní posouzení. Rozhodnutí žalovaného tyto požadavky splňuje. Samo o sobě je velmi podrobné a argumentačně konsistentní. Krajský soud se tak pro vypořádání žalobních námitek považuje za vhodné toliko odkázat se souhlasnou poznámkou na jednotlivé části odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť jsou v nyní projednávané věci splněny i další podmínky, předvídané v citované judikatuře Nejvyššího správního soudu, tedy že se žalobní námitky shodují s námitkami rozkladovými a krajský soud nedochází k jiným závěrům, než předseda ÚOHS.

22. K námitce překážky litispendence se předseda ÚOHS vyjadřuje v bodech [29] až [34] napadeného rozhodnutí. Krajský soud se s touto argumentací ztotožňuje. I dle jeho názoru sledují v nyní projednávané věci řízení zahájená na návrh a řízení z moci úřední rozdílné cíle, a jsou vedeny s odlišnými účastníky, proto nelze tvrdit, že by vydání rozhodnutí žalovaného bránila překážka litispendence. Nadto krajský soud uvádí, že účelem překážky litispendence je zabránění tomu, aby byla v téže věci vydána dvě rozhodnutí správního orgánu. Zároveň řízení z moci úřední je správní orgán povinen zahájit kdykoliv se dozví o takových skutečnostech, které zahájení řízení z moci úřední odůvodňují. Nezahájení řízení z moci úřední je důvodem pro uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu. Vzhledem k tomu, že řízení zahájené na návrh Hyundai Motor Czech bylo zastaveno, nemohlo dle krajského soudu být řízení před žalovaným, zahájené z moci úřední, být stiženo vadou, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to ani kdyby krajský soud argumentaci žalobce přisvědčil, neboť i kdyby žalovaný zastavil z důvodu litispendence řízení o přezkumu úkonů žalobce zahájené z moci úřední, poté, co došlo k zastavení řízení na návrh Hyundai Motor Czech, by byl žalovaný řízení o přezkumu úkonů zadavatele z moci úřední opět zahájit a vydat v takovém řízení rozhodnutí.
23. K námitce, kterou žalobce rozporuje použití průzkumu trhu, jako důkazu o diskriminačním nastavení podmínek zadávacího řízení se předseda ÚOHS vyjadřuje v bodech [35] až [39] napadeného rozhodnutí. Krajský soud se s touto argumentací ztotožňuje. I dle krajského soudu nelze *a priori* důkaz, který žalovaný použil v řízení o přezkumu úkonů žalobce, vyloučit jako důkaz k prokázání přestupku žalobce.
24. S námitkou, že požadované parametry vozidel, které žalobce veřejnou zakázkou poptával, nejsou nastaveny diskriminačně, se předseda ÚOHS vypořádává na stranách [40] až [48] napadeného rozhodnutí. Krajský soud se s touto argumentací ztotožňuje. I dle krajského soudu žalobce dostatečným způsobem nezdůvodnil, proč požadoval v zadávací dokumentaci vždy základní objem zavazadlového prostoru min. 500 dm³, avšak současně tento objem požaduje jak u vozidel typu hatchback/sedan, tak v provedení kombi. Jinými slovy, žalobce dostatečně nezdůvodnil, v čem jsou vozidla typu sedan/hatchback natolik odlišná od vozidel typu kombi, že pro značnou část veřejné zakázky požadoval žalobce dodání vozidel s homologací sedan/hatchback a zároveň základním objemem zavazadlového prostoru min. 500 dm³. Žalobce argumentuje odlišnými jízdními vlastnostmi a cenou. Krajský soud se ztotožňuje s předsedou ÚOHS, že žalobce v řízení o přezkumu úkonů zadavatele neprokázal, v čem rozdíl v jízdních vlastnostech spočívají a proč jsou tyto rozdíl významné z hlediska veřejné zakázky žalobce. Stejně tak cena je pak hodnotícím kritériem při výběru nejvhodnějšího dodavatele, a nelze proto argumentovat, že cena byla dělícím kritériem pro výběr homologace vozidla – pokud skutečně je rozdíl v ceně v závislosti na homologaci vozidla, měla by se tato skutečnost projevit až při výběru nejvhodnějšího kandidáta, nikoliv při nastavení podmínek pro účast v zadávacím řízení.
25. Konečně s námitkou, kterou žalobce rozporoval, že by požadované parametry pro předmět veřejné zakázky byl odůvodněný pro celý rozsah veřejné zakázky, tedy i pro vozidla, která měla být případně pořízena pro nepolicejní účely, se předseda ÚOHS vyjadřuje v bodech [49] až [51] napadeného rozhodnutí. Krajský soud se s touto argumentací ztotožňuje. Podle krajského soudu

není rozhodné, zda faktický stav věci předpokládá, že na základě veřejné zakázky budou poptána výlučně vozidla pro policejní účely. V okamžiku, kdy veřejná zakázka předpokládá možnost nákupu vozidel i pro nepolicejní účely, je třeba vždy počítat, že k takovému nákupu dojít může, bez ohledu na tvrzení žalobce – pokud by to tak nebylo, nebylo by přece vůbec účelné ve veřejné zakázce možnost nákupu vozidel pro nepolicejní účely zmiňovat. Pokud tedy žalobce určité parametry vozidel ospravedlňuje (byť nedostatečně) tím, že jsou nezbytné z důvodu využití vozidel pro policejní účely, je zcela legitimní požadovat v zadávací dokumentaci buď odůvodnění toho, proč i vozidla pro nepolicejní účely musí tyto parametry splňovat, anebo požadované parametry vozidel pro nepolicejní účely odlišit. Nadto je potřeba uvést, že soulad zadávací dokumentace s § 36 ve spojení s § 6 ZZVZ je potřeba posuzovat *ex tunc*, ke skutkovému stavu v době zahájení zadávacího řízení. Není možné argumentovat pro zákonnost zadávací dokumentace na základě skutečnosti, že v průběhu řízení o přezkumu úkonů zadavatele se změnil skutkový stav do té míry, že vozidla pro nepolicejní účely již žalobce téměř s jistotou nakupovat nebude, a proto není nezákonné, že nenastavil v zadávací dokumentaci požadované parametry pro tato vozidla.

V. Závěr a náklady řízení

26. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
27. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. březen 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu